Χρήστος Καλαμπόκας

Συζητώντας για το μέλλον της γνήσιας λαϊκής αντικαπιταλιστικής πάλης που μπορεί να ανοίξει νέους δρόμους .

Μέρος πρώτο (22/11/2014)

1.Το βασικό αντικείμενο της πανελλαδικής συνδιάσκεψης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις 10 Γενάρη του 2015 είναι **η αποσαφήνιση των βασικών στοιχείων της πολιτικής ταχτικής** της για την περίοδο που διανύουμε. Έχει μεγάλη αξία να επιμείνουμε στα ζητήματα που καθορίζουν την πολιτική ταχτική τόσο για λόγους οικονομίας δυνάμεων αλλά και αποτελεσματικότητας στην συζήτηση.

Η συστηματική εξέταση των **σημαντικών κοινωνικών και πολιτικών μεταβολών** που έχουν συμβεί στην Ελλάδα, απαιτούν από την πλευρά μας καλά σταθμισμένη εφαρμογή της στρατηγικής μας. **Παραμένουμε σταθερά στο έδαφος της συστημικής κρίσης που ξέσπασε το 2007 και αγκάλιασε αστραπιαία την χώρα μας κυρίως μετά το 2009, μια βαθιά κρίση υπερσυσσώρευσης εντός του σταδίου του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.**

Ο άμεσος στρατηγικός στόχος μας παραμένει η συνειδητή πάλη (κοινωνικά, πολιτικά και θεωρητικά) για την αντικαπιταλιστική επανάσταση στην Ελλάδα.

Η Ελλάδα έχει υποστεί μετά το 1990 τεράστιες οικονομικές, πολιτικές, κοινωνικές, δημογραφικές και πληθυσμιακές μεταβολές τέτοιες που έχουν μεταβάλει ριζικά **τον χαρακτήρα, το μέγεθος, τις σχέσεις, την κατάσταση των διαφορετικών και ανταγωνιστικών κοινωνικών τάξεων και στρωμάτων, το πολιτικό σύστημα στο σύνολο του, καθώς και τα ιδεολογικά χαρακτηριστικά, τον τρόπο ζωής, τις συνήθειες και τις συμπεριφορές του ελλαδικού πληθυσμού.**

Η συζήτηση για την πολιτική ταχτική **δεν είναι ένα εύκολο εγχείρημα που πηγάζει απευθείας από την στρατηγική σου αλλά αποτελεί πάντα ζητούμενο στην ταξική πάλη** που κινείται σε άλλες συχνότητες από τις εκτιμήσεις που πράγματι στηρίζονται στα **μακροχρόνια χαρακτηριστικά** της εποχής μας. Όμως η ορθή πολιτική ταχτική στο βαθμό που αποθέτουμε ότι η στρατηγική μας κινείται στην σωστή κατεύθυνση είναι το βασικό πεδίο δοκιμασίας της. Η συζήτηση λοιπόν για την πολιτική ταχτική της επαναστατικής αριστεράς για να γίνει συλλογικά πρέπει να τοποθετεί τα βασικά ερωτήματα της περιόδου και να επιχειρεί να προσδιορίζει με την μέγιστη δυνατή σαφήνεια τις καλύτερες απαντήσεις. Είναι άγονη μια τέτοια συζήτηση αν στηρίζεται **μόνο στα αντικειμενικά δεδομένα της ταξικής πάλης. Κανένα βήμα μπροστά δεν υπάρχει χωρίς επεξεργασία της εμπειρίας του μαχόμενου εργατικού και λαϊκού κινήματος και της δράσης της επαναστατικής και κομμουνιστικής πρωτοπορίας.** Δεν αρκεί ο πλουσιότερος και καλύτερος τρόπος παρουσίασης και πρόβλεψης της αστικής στρατηγικής σήμερα, αν δεν σκάβουμε βαθιά στα υπόγεια της δίκης μας τάξης και δεν επικοινωνούμε με τις βαθύτερες σκέψεις, τους φόβους, τις ταλαντεύσεις και τα ρίσκα που **βασανίζουν** εκείνους που μπαίνουν μπροστά στις καθημερινές μάχες αλλά και εκείνων που θέλουν να βαδίσουν στο μέτωπο αλλά αισθάνονται να έχουν βαρίδια στα πόδια τους.

2. Έχει τεραστία σημασία οι δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς να σταθούν σταθερές και αταλάντευτες στην **καταστατική θέση** τους ότι **άμεσος στόχος τους είναι να συμβάλλουν αποφασιστικά στην συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου στην Ελλάδα και στην επαναθεμελίωση του κομμουνιστικού οράματος. Επαναστατικό υποκείμενο με τριπλή υπόσταση το κόμμα, το αντικαπιταλιστικό μέτωπο και το αναγεννημένο ταξικό εργατικό κίνημα.** Αυτή δεν είναι απλώς μια θεωρητική σύλληψη αλλά αποτελεί **οδηγό για δράση** σε κάθε φάση, μέτωπο, στιγμή της ταξικής πάλης. Κάθε επαναπροσδιορισμός της πολιτικής ταχτικής μας απαιτείται **να την αποσαφηνίζει, να την συγκεκριμενοποιεί, να την προσαρμόζει στα νέα δεδομένα**. Αυτή αποτελεί την τεραστία διάφορα μας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ από άλλες δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς που παραδοσιακά στέκονται μονομερώς στην έννοια του κόμματος, του μετώπου η του κινήματος. Αυτό δεν σημαίνει καθόλου ότι τις περισσότερες φορές σταθήκαμε με επιτυχία στο σκοπό μας αλλά παρά τις αποτυχίες, τις ταλαντεύσεις και τα λάθη μας αυτή η λογική έχει αφήσει **βαθιά ίχνη** στο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα στην χώρα μας που μπορεί κάνεις να τα διακρίνει όχι με το μικροσκόπιο αλλά με **γυμνό μάτι** πλέον. Είναι αλήθεια ότι ανάλογα με τις εποχές βρεθήκαμε στο μάτι του κυκλώνα και της κριτικής καλόπιστης και κακόπιστης ποτέ σαν οπαδοί του κόμματος, ποτέ σαν ακολουθητές μετώπων και ποτέ σαν λάτρεις του κινηματισμού. Καλώς η κακώς **η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι και παραμένει το βασικό πεδίο για την συγκρότηση των**

καινοτόμων δυνάμεων στην επαναστατική αριστερά σήμερα και οι αγωνιστές της έχουν αυξημένες απαιτήσεις από την πολιτική της. Αυτή είναι η **στρατηγική αφετηρία** μας όταν συζητάμε για την πολιτική μας ταχτική. Όχι μόνο η εξέταση της πιο σύντομης, αποτελεσματικής και «εύκολης» διαδρομής προς την αντικαπιταλιστική επανάσταση, αλλά και η συμβολή μας **στην συγκρότηση εκείνης της κοινωνικής και πολιτικής μηχανής,** του επαναστατικού υποκειμένου με την ευρεία έννοια που μπορεί να τραβήξει, να οδηγήσει τις καταπιεσμένες τάξεις στην κορυφή του πεδίου της μάχης, ώστε κατέχοντας ανοιχτό και προνομιακό πεδίο να μπορεί να νικήσει στον ταξικό πόλεμο.

3.Ποιες είναι οι βασικές παραμέτροι που υπαγορεύουν μια **συγκεκριμένη πολιτική ταχτική** στην επαναστατική αριστερά και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σήμερα ;

Απέναντι στο πρόγραμμα του κεφαλαίου!

Περίπου δύο χρόνια πριν ο σφ Καπακτσής σε ένα αναλυτικό έργο (Το ελληνικό πρόβλημα) του ίδιου προσδιόρισε **δέκα βασικές παραμέτρους για την χάραξη της πολιτικής ταχτικής σήμερα, παράμετροι που πηγάζουν από το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» στην εποχή της κρίσης. Τα σημεία που έθεσε πράγματι αποτελούν μια πρώτη ακολουθία πολιτικών ζητημάτων που παίζουν αποφασιστικό ρόλο στην χάραξη της πολιτικής ταχτικής.** Συνοπτικά με την σειρά που ο ίδιος τα παραθέτει είναι τα παρακάτω ζητήματα που κάθε ένα από αυτά αποτελεί ένα ολόκληρο κεφάλαιο για την επαναστατική αριστερά που απαιτεί **βαθιά θεωρητική δουλειά καθώς και ανοιχτή δημοκρατική συζήτηση.**

α. Το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» εφαρμόζεται εντός, **στηρίζεται και στηρίζει το πλαίσιο αναφοράς του, που είναι η παραμονή της χώρας στην ΕΕ και του ευρώ** με κάθε κόστος για το λαό αλλά και για περιορισμένα τμήματα της αστικής τάξης.

β. Το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» εφαρμόζεται **με στόχο την εξυπηρέτηση, πληρωμή του δημόσιου χρέους του ελληνικού κράτους** στα πλαίσια της Ενωσοευρωπαικής Οικονομικής Ρύθμισης όπως αυτή προσδιορίζεται σε κάθε φάση της εξελισσόμενης κρίσης , της αναδιάταξης των ενδοιμπεριαλιστικών συσχετισμών και της ταξικής πάλης.

γ. Το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» στηρίζεται αλλά και οδηγεί το **κράτος σε κρίσιμες μεταβολές** στην δομή, την λειτουργία του, τα έσοδά του, τον οικονομικό του ρόλο.

δ. Το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» απαιτεί γενική **εκποίηση της κρατικής περιουσίας και της μικρής λαϊκής ιδιοκτησίας** σε συνθήκες ακραίας υποτίμησης του κρατικού κεφαλαίου

(σταθερού κεφαλαίου, τίτλων ιδιοκτησίας, μετοχών, κρατικής γης κλπ.) εξαιτίας της εκρηκτικής κρίσης.

ε. Το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» μετασχηματίζει αποφασιστικά την διάρθρωση, την τιμή , την ιστορική θέση της εργατικής δύναμης στην Ελλάδα.

στ. Το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» επιχειρεί ένα **συντριπτικό χτύπημα γενικά στο εργατικό κίνημα** και ειδικά στο μαχόμενη ασυμβίβαστη ταξική του πτέρυγα με στόχο να περιχαρακώσει στα ασφυκτικά πολιτικά του όρια τις εργατικές συλλογικότητες.

ζ. Το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» επιχειρεί **να καθορίσει το ίδιο τον πήχη, τον ορίζοντα των εργατικών διεκδικήσεων** στο έδαφος της κρίσης με στόχο να ανακόψει κάθε απόπειρα διαμόρφωσης και πάλης ενός σύγχρονου αντικαπιταλιστικού εργατικού προγράμματος.

η. Το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» είναι **πρόγραμμα αντιδημοκρατικού παροξυσμού**, ανοιχτής καταστολής, γενικευμένης ψυχολογικής βίας ,ιδεολογικού βιασμού και εκβαρβαρισμού του τρόπου ζωής των λαϊκών στρωμάτων.

θ. Το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» επιχειρεί να **εμποδίσει την συγκρότηση του αντίπαλου δέους,** την συγκρότηση εκείνου του υποκειμένου που μπορεί να πάρει στις πλάτες του τη αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και τον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

ι. Το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» **μετασχηματίζει την διεθνή θέση της Ελλάδας**, ρίχνει περισσότερες και πιο ισχυρές άγκυρες στο Νατοϊκό άρμα και την οδηγεί να αυξήσει την συμμετοχή της στην δομή και τις στρατιωτικές ενέργειες του.

Δύο **κρίσιμες** επισημάνσεις:

Πρώτη. Το **κύριο** μέρος του «προγράμματος του κεφαλαίου» βρίσκεται **μπροστά μας** και όχι πίσω μας. Ο βομβαρδισμός της κοινωνίας έχει προχωρήσει αλλά τα τακτικά στρατεύματα του εχθρού δεν πάτησαν το πόδι τους ακόμα στο πεδίο μάχης.

Δεύτερη. **Η υποχώρηση της λαϊκής ριζοσπαστικοποίησης δεν είναι άτακτη. Διατηρεί επαρκείς εφεδρικές δυνάμεις που μπορούν να την αναγεννήσουν γρήγορα και μάλιστα να την μετασχηματίσουν σε αποφασιστική και νικηφόρα δύναμη στις νέες ταξικές αναμετρήσεις.**

4.Δεν είναι τυχαίο ότι **καμιά σημαντική μεταβολή (παρά την ισχυρή αμφισβήτηση της αποτελεσματικότητας των πολιτικών) δεν προέκυψε στον πυρήνα της αστικής στρατηγικής στο σύνολό της και στο «πρόγραμμα του κεφαλαίου» που εφαρμόζεται.** Το γεγονός αυτό αποδεικνύει ότι απαντά σε βαθύτερες ανάγκες της διευρυμένης κεφαλαιοκρατικής αναπαραγωγής, και μάλιστα σε συνθήκες σχετικής έλλειψης σημαντικής απειλής από το ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα συνολικά. Επίσης η παραπάνω διαπίστωση μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι παρά την όξυνση των αντιθέσεων στην Ευρωπαϊκή Ένωση ο αστικός συνασπισμός εξουσίας παραμένει προσηλωμένος και ενωμένος στην βασική στρατηγική του. **Μην επαναλάβουμε την συζήτηση που έγινε την δεκαετία του 90 για την νεκροφάνεια του κευνσιανισμού διαμέσου της κεντροαριστεράς. Τότε σημαντικό τμήμα της Αριστεράς και της ριζοσπαστικής διανόησης εγκλωβίστηκε και λοβοτομήθηκε στο μπλέντερ του τρίτου δρόμου και του πολεμικού καπιταλισμού. Η αδυναμία της Αριστεράς να καθορίσει στην δεκαετία του 90 την οικονομική ουσία της νεοφιλελεύθερης πολιτικής ακόμα και σήμερα βαραίνει τις πλάτες των αγωνιστών.**

Οι πολιτικές διαφορές στην Αριστερά επικεντρώνονται στον χαρακτήρα του προγράμματος και κυρίως στην μνημονιακή μορφή που αυτό πήρε στην αρχική φάση της εφαρμογής του.

Το πραγματικό ερώτημα δεν είναι αν το «πρόγραμμα του κεφαλαίου» πήρε την συγκεκριμένη μνημονιακή μορφή αλλά γιατί η ελληνική αστική τάξη επέλεξε να εντατικοποιήσει την καπιταλιστική αναδιάρθρωση με μνημόνια και δανειακές συμβάσεις. Οι απαντήσεις στο λαό διαφέρουν σημαντικά ξεκινώντας από συνωμοσιολογικές προσεγγίσεις έως την αρχιτεκτονική της Ευρωζώνης.

Η πλέον πειστική απάντηση νομίζω ότι είναι ότι τα μνημόνια και η δανειακή σύμβαση δεν επιβλήθηκαν από τα διεθνή ιμπεριαλιστικά και χρηματιστηριακά κέντρα, αλλά **σχεδιάστηκαν, συναποφασίστηκαν και εφαρμόστηκαν από ένα διεθνή συνασπισμό αστικής εξουσίας με βασικούς πρωτεργάτες την ελληνική αστική τάξη και την τρόικα (ΕΕ, ΔΝΤ, Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα).**

Πρωταρχικό κριτήριο για την διαμόρφωση του προγράμματος αντιλαϊκής επίθεσης ήταν και είναι **η στρατηγική επανάκτησης των κερδών του ελληνικού κεφαλαίου και η εξασφάλιση της πολιτικής κυριαρχίας του**. Δευτερεύον κριτήριο αλλά αποφασιστικό (έναρξη και την μορφή της αντιλαϊκής επίθεσης) ήταν **η προστασία της ευρωζώνης** από την όξυνση της ελληνικής κρίσης και η προώθηση των οικονομικών συμφερόντων του κεντροευρωπαϊκού κεφαλαίου (κυρίως του Γερμανικού). Η αποφυγή μετασχηματισμού της

Ελλάδας **σε αδύναμο πολιτικό κρίκο της ευρωπαϊκής αλυσίδας** που τείνει να σπάσει συμπαρασύροντας όλο το ευρωενωσιακό πολιτικό οικοδόμημα **σε βαθιά αποσταθεροποίηση..**

Η προσφυγή όμως της ελληνικής αστικής τάξης στους πραγματικούς συμμάχους και συνομιλητές της πέρα από **φυσική-οικονομική επιλογή** (η ελληνική οικονομία πρόκειται για οικονομία οργανικά δεμένη στην ΕΕ), **είχε πρωτίστως πολιτικό χαρακτήρα ενίσχυσης της θέσης μάχης που έλαβε απέναντι στο λαϊκό και εργατικό κίνημα.** Αυτή η επιλογή δεν είναι επιλογή «εξαρτημένων» χωρών με κατώτερη θέση στο ιμπεριαλιστικό πλέγμα αλλά κάθε εθνικού καπιταλιστικού σχηματισμού ανώτερου, μεσαίου η κατώτερου που προβλέπει ότι είναι απαραίτητο να χρησιμοποιήσει άμεσα το διεθνή συσχετισμό δύναμης για να παγώσει έστω προσωρινά την ταξική πάλη. Να εξασφαλίσει την επιβολή της ηγεμονίας της (με τις λιγότερες δυνατές απώλειες) και νικήσει τον ταξικό αντίπαλό της. Η παρουσία ενός διεθνούς συνασπισμού εξουσίας που διαθέτει την έγκριση ενός συνόλου κρατών καθώς κεντρικών διεθνών οργανισμών του κεφαλαίου προσδίδει στο πρόγραμμα επιβλητικό χαρακτήρα ,αίσθηση εξαιρετικής δύναμης και λειτουργεί ως «διεθνή καπιταλιστική περικύκλωση» απέναντι στις δυνάμεις της εργασίας. **Με λίγα λόγια είναι ένας αποτελεσματικός διεθνής μηχανισμός πειθάρχησης των επικίνδυνων λαϊκών τάξεω**ν. Αυτό που βιώνεται ως αίσθημα ντροπής , εθνικής μειονεξίας και κατωτερότητας από σημαντικά λαϊκά στρώματα, για την αστική τάξη και σημαντικά στρώματα της ανώτερης μεσαίας τάξης είναι περηφάνια για την ενσωμάτωση της χώρας στον κορμό των ανεπτυγμένων αστικών κοινωνιών.

Όλη η φιλολογία για τον στρεβλό και καθυστερημένο παρασιτικό και δημοσιοκεντρικό χαρακτηρισμό της ελληνικής κοινωνίας, μιας κοινωνίας της συνενοχής έχει σαν στόχο τον βομβαρδισμό της λαϊκής συνείδησης με ενοχικά σύνδρομα που ερμηνεύουν το παρελθόν αλλά και προοικονομούν την ζωή του λαού μας.

Η ελληνική αστική τάξη διαμέσου των πολιτικών της εκπροσώπων και του κράτους της **προτίμησε προσωρινά από ιστορικά σκοπιά να εμφανίσει την αδυναμία της, να επιβάλλει το βάρβαρο πρόγραμμά της αλλά δεν έμεινε εκεί**. Επιχειρεί **να μετατρέψει την αδυναμία της σε δύναμη χρησιμοποιώντας όλα τα πλεονεκτήματα και τις δυνάμεις που της προσφέρει η στρατηγική επιλογή του ανήκομεν στην Δύση**, στην ΕΕ , στην ευρωζώνη, στο ΝΑΤΟ. Κάθε λογική που βλέπει στην προσφυγή της ελληνικής αστικής τάξης στην τρόικα και τα μνημόνια κυρίως την επιβολή των ξένων κέντρων και την ιστορική αδυναμία της βλέπει μόνο την μια πλευρά και μάλιστα την πλέον δευτερεύουσα στις στρατηγικές αντιμετώπισης των οικονομικών κρίσεων στο έδαφος του ολοκληρωτικού

καπιταλισμού και οδηγεί στην κωμική εκτίμηση ότι η ελληνική αστική τάξη είναι «φύσει» και «θέσει» ανίκανη ,παρασιτική ,αδύναμη γενικά αλλά και απέναντι στο εργατικό κίνημα, κοινώς στέκεται σε πήλινα πόδια. **Πρόκειται για μια θέση που δεν δικαιολογείται ούτε από το πρόσφατο παρελθόν αλλά ούτε από την ιστορική πορεία του ελληνικού καπιταλισμού. Είναι μάλιστα βαθιά επικίνδυνη γιατί δεν βοηθά το μαχόμενο εργατικό και λαϊκό κίνημα να δει καθαρά το μέγεθος της δύναμης του αντιπάλου και επομένως να συναισθανθεί το ύψος των πολιτικών αλμάτων που πρέπει να κάνει, άλματα που ξεπερνούν κατά πολύ τις σημερινές πολιτικές της επιδόσεις και την προετοιμασία της.**

5. Η επαναστατική αριστερά έχει υποτιμήσει τον άμεσο πολιτικό χαρακτήρα της εσωτερίκευσης του διεθνούς συσχετισμού δύναμης στην ταξική πάλη την πρόσφατη πενταετία. Ο κίνδυνος να ενταθεί ο διεθνής πολιτικός εκβιασμός και να ξεδιπλωθεί με αιχμή την όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού στην περιοχή είναι ορατός. Η πλειοψηφία του λαού μας δεν παραμένει πιστή στο ευρωπαϊκό οικοδόμημα γιατί η ΟΝΕ, η ο Μηχανισμός στήριξης, ή η Ευρωπαϊκή Οικονομική Διακυβέρνηση είναι η προοπτική μιας καλύτερης ζωής αλλά κυρίως γιατί αισθάνεται ότι η εποχή μας είναι εποχή τεράστιων ανακατατάξεων προς το χειρότερο ,είναι εποχή αναβίωσης του ανοιχτού πολέμου και των συγκρούσεων χωρίς όρους και όρια. **Η συμμετοχή στην Ευρωπαϊκή Ένωση του προσφέρει μια αίσθηση ασφάλειας σε αντίθεση με την χαοτική κατάσταση που επικρατεί στις γειτονικές περιοχές με βαρύ αντίτιμο βέβαια για την κοινωνία που οδηγείται σε εξαθλίωση και βαρβαρότητα. Δεν πρόκειται απλά για συνέχεια της μεταπολιτευτικής στρατηγικής της Καραμανλικής Δεξιάς ,την οχύρωση της Ελλάδας στο «δημοκρατικό φρούριο» της ΕΟΚ ως αποτελεσματική άμυνα απέναντι στην Τουρκία και απέναντι στον εσωτερικό εχθρό το μεταπολιτευτικό εργατικό κίνημα. Είναι έκφραση της λαϊκής πεποίθησης ότι η ΕΕ και οι ΗΠΑ ως βασικοί εκφραστές των «δανειστών», της «ελεύθερης αγοράς» ,των «πολυεθνικών» δεν πρόκειται να σταθούν αμέτοχοι στην ταξική σύγκρουση αλλά είναι ικανοί να στηρίξουν ανοιχτή αντιδημοκρατική εκτροπή , να σπρώξουν την χώρα σε ανοιχτό εμφύλιο και σε πόλεμο ιδιαίτερα στην εποχή της βαθιάς κρίσης. Την ίδια στιγμή αυτή η πεποίθηση υπονομεύεται από τον ρόλο της ΕΕ και του ΝΑΤΟ στην ένταση των πολεμικών αναμετρήσεων στην περιοχή που αποκτά αδίστακτα ,φονικά χαρακτηριστικά όπως στο Κομπάνι, στην Ουκρανία ,στην Αίγυπτο ,την Λιβύη γεγονός που πολλαπλασιάζει τις δυνατότητες να κερδίζει έδαφος η μαχητική αντιιμπεριαλιστική δημοκρατική στάση.**

Αν θέλουμε να σκεφτόμαστε με όρους πραγματικής κοινωνικής πλειοψηφίας και

όχι εκλογικής της Αριστεράς ο μοναδικός δρόμος για την αλλαγή του «κοινού νου» είναι ο μετασχηματισμός της λαϊκής πλειοψηφίας σε «οργανωμένο λαό» με την πλήρη έννοια του όρου δηλ. κοινωνικά, πολιτικά προγραμματικά ,πολιτισμικά και στρατιωτικά. Κάθε κοινωνική αναμέτρηση λοιπόν είμαστε υποχρεωμένοι να την αξιολογούμε με αυτό το κριτήριο που ασφαλώς και δεν αποτυπώνεται μόνο η κυρίως σήμερα στην ενίσχυση του αντικαπιταλιστικού πόλου αλλά σε όλα τα βήματα που κάνουμε στην συγκρότηση του επαναστατικού υποκειμένου για την αντικαπιταλιστική επανάσταση και την ήττα του ιμπεριαλισμού στην χώρα μας. Αν πιστεύει κανείς ότι μπορεί να αποφύγει την Σκύλα και την Χάρυβδη επιμένοντας σε μια οικονομίστικη εκδοχή της αντιΕΕ πάλης που επικεντρώνεται αποκλειστικά στην αναίρεση (ή στην παράκαμψη) των δημοσιονομικών, νομισματικών και εργασιακών στρατηγικών της ΕΕ (και των φορέων τους) πολύ γρήγορα η θα υποκύψει στις ορέξεις της ΕΕ η θα συντριβεί ολοκληρωτικά. Αν επίσης κάποιος πιστεύει ότι μόνο ο αντικαπιταλιστικός λόγος μπορεί να υπερνικήσει την αστική δύναμη ,χωρίς σχέδιο, οργάνωση, προτεραιότητες, συνειδητή πειθαρχία στο σκοπό και κυρίως αναπτυσσόμενη και αλληλοτροφοδοτούμενη σχέση με τα φτωχά λαϊκά στρώματα και την νεολαία θα χαθεί στο πεδίο της μάχης άδοξα. Την δεκαετία του 80 η «εκτός των τειχών» ακαδημαϊκή αριστερά είχε καταληφθεί από την μανία της μελέτης της στρατιωτικής κατήχησης του Σουν Τσου που χρησιμοποιήθηκε για την ερμηνεία ενός συνόλου φαινομένων από την επιχειρηματική στρατηγική των ιαπωνικών επιχειρήσεων έως τις αναδυόμενες νέες μορφές διεξαγωγής πολέμου από τους Αμερικάνους. Σήμερα οι ίδιοι άνθρωποι ως ηγεσίες των πολιτικών σχηματισμών της Αριστεράς επικαλούμενοι τον ταξικό συσχετισμό δύναμης και καταγγέλλοντας την επαναστατική αριστερά ως χρήστη μεθόδων μάχης Μπρους Λη ,υποβιβάζουν και καταδικάζουν το μαχόμενο λαό στην κωμική φιγούρα του Τσάκι Τσαν. Αλήθεια πόσες Γιουγκοσλαβίες, Ουκρανίες, Βουλγαρίες θα πρέπει να υπάρξουν ακόμα για να πειστούν ορισμένοι ότι η ΕΕ έχει βαθύτατο αντιδραστικό ,κατασταλτικό ,στρατιωτικό και πολεμικό χαρακτήρα και ρόλο ενεργό μάλιστα και όχι ακολουθητικό των ΗΠΑ;Η υπόθεση του πολέμου στην Ευρωπαϊκή ήπειρο σταμάτησε να είναι ο απαγορευμένος καρπός των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων μετά τον μεγάλο πόλεμο από την δεκαετία του ενενήντα. Όσο πιο γρήγορα το συνειδητοποιήσουμε πραγματικά ,τόσο πιο γρήγορα θα αντιδράσουμε!

Ακριβώς εδώ εντοπίζεται και ο εκρηκτικός και απόλυτα επικίνδυνος χαρακτήρας της πολιτικής συγκυρίας για την αστική στρατηγική και την κυβέρνηση. Ότι από την μια πλευρά προπαγανδίζει με την πιο δυνατή φωνή ότι η χώρα εισέρχεται σε περίοδο οικονομικής

σταθεροποίησης , ότι εμφανίζονται τα πρώτα σημάδια της οικονομικής ανάκαμψης και η Ελλάδα παραμένει πολιτικά και στρατιωτικά ισχυρή και σταθερή σε μια περιοχή γενικευμένων αναταραχών και πολεμικών συγκρούσεων εγκαινιάζοντας μία νέα πολιτική στρατιωτικών συμμαχιών και από την άλλη πλευρά το κοινωνικό κόστος που πληρώνει ο λαός από την συνέχιση της αντιλαϊκής επίθεσης δεν είναι μόνο αβάσταχτο αλλά καθώς ενεργοποιούνται οι παράγοντες εκείνοι που προβάλλουν την πολεμική απειλή ως πιθανή εκδοχή του παροξυσμού των ενδοαστικών αντιθέσεων στην περιοχή εμπλέκοντας και την Ελλάδα για πρώτη φορά μεταπολιτευτικά στις ευρύτερες στρατιωτικές συγκρούσεις η ευρωπαϊκή λύση αδυνατεί να εξασφαλίσει το στρατηγικό πλεονέκτημα που πρόσφερε μέχρι σήμερα ότι δήθεν τα ελληνικά σύνορα είναι και σύνορα της ευρωπαϊκής ένωσης.

Εισερχόμαστε σε μια εκρηκτική περίοδο στην οποία θα δοκιμαστούν όλες οι μέθοδοι του κεφαλαίου για την αντιμετώπιση των επικίνδυνων τάξεων ,του εσωτερικού εχθρού χρησιμοποιώντας ακόμα και τα μαντρόσκυλα του συστήματος τους φασίστες της χρυσής αυγής όπως ακριβώς έπραξαν και στην Ουκρανία.

Η επαναστατική αριστερά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να αξιολογήσει σε βάθος τον αντιδραστικό μετασχηματισμό της ΕΕ και την όξυνση των ενδοιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και να πολλαπλασιάσει τις προσπάθειες της για την ανάπτυξη της διεθνιστικής αλληλεγγύης καθώς και να αναπροσαρμόσει την οργανωτικοπολιτική της συγκρότηση ώστε να ανταποκρίνεται στις νέες συνθήκες της ταξικής πάλης χωρίς δισταγμό.

6. Τα τελευταία δύο χρόνια κυρίως μετά τις εκλογές του Ιούνη του 2012 παρατηρούν όλοι πλέον ότι ο πολίτικος λόγος του ΣΥΡΙΖΑ μετατοπίζεται σταθερά από το κεφάλαιο στους «ολιγάρχες», από τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα στην «πολυδιάστατη ενεργή εξωτερική πολιτική», από τον ελληνικό καπιταλισμό στην «κοινωνία της συνενοχής, της ρεμούλας και του παρασιτισμού», από την πάλη για την μείωση της εκμετάλλευσης στην «κάθαρση στον επιχειρηματικό κόσμο», από την διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του κρατικού χρέους» στην «αποφασιστική διαπραγμάτευση», από το κάλεσμα για «ανατροπή» στην τέχνη της «διαχείρισης», από την πάλη ενάντια στην φτώχεια στην «αξιοποίηση» των ΕΣΠΑ .Δεν πρόκειται για συγκυριακό φαινόμενο που θα κλείσει τον κύκλο του με την κατάχτηση της κυβερνητικής εξουσίας εφόσον το επιτρέψουν οι «πολιτικές συνθήκες» όπως δηλώνουν κυβερνητικοί παράγοντες.

Όσοι γνωρίζουν την σύνθεση της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, την πορεία του συνασπισμού της αριστεράς και του ευρωκομμουνιστικου ρεύματος στην χώρα μας καθώς και την κοινωνική

βάση του «μικρού συριζα» πράγματι αναγνωρίζουν ότι αυτές οι δυνάμεις στην φωτιά της μάχης του 2010 -2012 μετατοπίστηκαν πραγματικά σε μαχητικά ρεφορμιστικές θέσεις από τις ήπια μικροαστικές συνδιαχειριστικές αλλά μέχρι εκεί. Τα όρια στην πολιτική σκέψη και την πρακτική τους ήταν πιο ισχυρά από τον λαϊκό και νεολαιίστικο ριζοσπαστισμό και έχουν σφυρηλατηθεί μέσα σε δεκαετίες νόμιμης πολιτικής δράσης και έχουν διαποτίσει τα βασικά χαρακτηριστικά της πολιτικής τους δράσης. Η λαϊκή ριζοσπαστικοποίηση με τα εξεγερτικά και πρωτότυπα χαρακτηριστικά που πήρε ήταν που τροποποίησε σε μαχητική ρεφορμιστική κατεύθυνση το «μικρό συριζα», ριζοσπαστικοποίηση που ρήμαξε κυριολεκτικά το δικομματικό πολιτικό σύστημα και έφερε μια αριστερή ρεφορμιστική δύναμη στα πρόθυρα της κυβέρνησης. Η απειλή μιας μεγάλης πολιτικής αλλαγής συνοδεύονταν τότε από την διαρκή παρουσία των γενικευμένων μαχητικών αγώνων με απεργίες και συγκρούσεις. Όρια είχε όμως και ο λαϊκός ριζοσπαστισμός που ενώ εκφράστηκε εκρηκτικά στο δρόμο αποδείχτηκε αδύναμος να ξεπεράσει τις προδιαγραφές του μεταπολιτευτικού εργατικού κινήματος αλλά και της αριστερής παράδοσης της ήττας και της μισής εξέγερσης. Η επόμενη μέρα ήταν η μέρα της πολιτικής αλλαγής ως ώριμου φρούτου, της εκλογικής αναμονής και της κατεργασίας του λαϊκού ριζοσπαστισμού στις βασικές αρχές της ευρωπαϊκής συγκατοίκησης και της εθνικής σωτηρίας. Από τον μαχητικό ρεφορμισμό ξανά πίσω στην εποχή των μειωμένων προσδοκιών και των μικρών αλλά σταθερών μεταρρυθμίσεων και όλα αυτά στα πλαίσια που υπαγορεύει ο διεθνής συσχετισμός δύναμης δηλαδή με πολιτική αποδοχή της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Δεν πρόκειται για ταχτική συγκέντρωσης δυνάμεων και σταδιακής φθοράς, κλαδέματος της αστικής εξουσίας όπως ισχυρίζονται στελέχη και μέλη του ΣΥΡΙΖΑ αλλά για αποδοχή ότι η κυβέρνηση σωτηρίας δεν μπορεί παρά να κινηθεί στα ασφυχτικά ιμπεριαλιστικά πλαίσια.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν ότι μια σειρά θεωρητικές προσεγγίσεις επαναπροσδιορίζουν την θέση και το χαρακτήρα της διεθνούς θέσης της Ελλάδας. Δεν αναφέρομαι στις ρητορικές κατά κύριο λόγο αναφορές όπως «Ελλάδα υπό Κατοχή» που έχουν κυρίως καταγγελτικό χαρακτήρα, ούτε στην δυναμική επαναφορά των θεωριών της «εξαρτημένης Ελλάδας « που υποφέρει διπλά μέσα στο Λάκο των Λεόντων την ΕΕ αλλά σε εκείνες τις αναφορές που καθορίζουν την σημερινή Ελλάδα ως προτεκτοράτο, μισοαποικία χρέους η και αποικία χρέους. Αυτές οι προσεγγίσεις τείνουν να κυριαρχήσουν στο κατεξοχήν κόμμα του μικροαστικού σοσιαλισμού (αριστερή σοσιαλδημοκρατία) τον ΣΥΡΙΖΑ αλλά επηρεάζουν και τις θέσεις της επαναστατικής αριστεράς.

Οι παρεμβάσεις του Αλέξη Μητρόπουλου ,του καθηγητή Κασιμάτη ,του συνταγματολόγου Χρυσόγονου , του Νίκου Κοτζιά (Ελλάδα ως αποικία χρέους) ,καθώς και άλλων διαμορφώνουν ένα βασικό πλαίσιο διεθνούς πολιτικής της κυβέρνησης σωτηρίας .Αυτή η

γραμμή φαίνεται να κερδίζει έδαφος στο ανερχόμενο ρεφορμιστικό ρεύμα και να ενσωματώνει βίαια τις αδύναμες ταξικές προσεγγίσεις της πρώτης περιόδου ριζοσπαστικοποίησης του Συριζα.

Η συγκεκριμένη γραμμή έχει τρία σημαντικά πλεονεκτήματα που προσφέρουν στο ΣΥΡΙΖΑ μια γενικά εύκολη μαζική λαϊκή πολιτική αφήγηση και σε καμιά περίπτωση δεν απειλούν την σταθερή ευρωπαϊκή του επιλογή.

Το πρώτο είναι ότι ενσωματώνει την ευρωπαϊκή λύση για το κρατικό χρέος χωρίς να θέτει σε κίνδυνο την συνέχεια των διεθνών οικονομικών σχέσεων της Ελλάδας , ιδιαιτερα στο εσωτερικό της ΕΕ (Οικονομική επιτήρηση ως νέο πεδίο της ταξικής παλης στην ΕΕ).

Το δεύτερο ότι επιτρέπει μια ισχυρά διαταξική ερμηνεία της οξύτητας της οικονομικής κρίσης στην Ελλάδα και προετοιμάζει το έδαφος για μια εθνική λαϊκή συμμαχία με αστικά κοινωνικά στρώματα και ανώτερα στρώματα της κρατικής γραφειοκρατίας και των επιχειρηματικών στελεχών. Τονίζω ότι αυτός είναι πλέον ο οδηγός δράσης της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ και σε καμιά περίπτωση απόλυτα μειοψηφικές και περιθωριακές φωνές όπως η αριστερή ευρωκομμουνιστικη προσέγγιση (που διαθέτει μια εργατική-αντικαπιταλιστικη κριτική του σημερινού διεθνούς καπιταλισμού που όμως στραγγαλίζεται από τον ευρωπαϊσμό και τον κυβερνητισμό). Επίσης είναι μια λογική που μπορεί να ενσωματώσει και την πολιτική κατεύθυνση της Αριστερής Πλατφόρμας δεδομένου ότι οι θεωρητικές αφετηρίες της Αριστερής πλατφόρμας αντλούν τα βασικά τους χαρακτηριστικά από την θεωρητική παράδοση της περιόδου 1985-1989(δείτε την ημερίδα για την παραγωγική ανασυγκρότηση του ΜΑΧΩΜΑΙ).

Το τρίτο ίσως και πιο σημαντικό από πολιτική-εκλογική άποψη είναι ότι αυτή η άποψη μπορεί να πάρει την σκυτάλη από τις εθνικολαϊκές θέσεις του πρωτο-πασοκικού πολιτικού ρεύματος πράγμα που συνάδει με την ενσωμάτωση χωρίς «αλλαγές» στον ευρύτερο πολιτικό μηχανισμό του ΣΥΡΙΖΑ μεγάλου τμήματος στελεχών του ΠΑΣΟΚ ,η κρατικών στελεχών που υπηρετήσαν τις δικομματικές πολιτικές.

Είναι σαφές λοιπόν ότι μια πιθανή νέα λαϊκή ριζοσπαστικοποίηση με ενισχυμένα τα ταξικά, δημοκρατικά, αντιιμπεριαλιστικά και αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά της που θα αμφισβητήσει το εσωτερικό και διεθνές πλαίσιο της αστικής στρατηγικής για το ξεπέρασμα της κρίσης είναι σε θέση κλονίσει αποφασιστικά την αστική κυριαρχία και αναδειξει πολυμόρφους και πρωτόγνωρους δρόμους που θα οδηγήσουν στην ανατροπή της. Η

επαναστατική αριστερά έχει καθήκον και υποχρέωση μαζί με τις μαχόμενες λαϊκές δυνάμεις να χαράξει μια πολιτική ταχτική που θα διευκολύνει τον νέο λαϊκό ριζοσπαστισμό να σπάσει τα όρια της «κακής παράδοσης» του εργατικού κινήματος.

7. **Μετά είκοσι έτη.**
Από την ΟΝΕ στον Μηχανισμό στήριξης και από τον Μηχανισμό στήριξης στην Ευρωενωσιακή Επιτροπεία.

Είναι η στάση απέναντι στην ΕΕ ο καθοριστικός κρίκος της λαϊκής αντικαπιταλιστικής πάλης σήμερα και ποιες είναι οι βασικές πρακτικές μορφές της; Ποιες είναι οι αναπροσαρμογές στις οποίες απαιτείται να προχωρήσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην οργάνωση και το περιεχόμενο της αντιΕΕ πάλης σήμερα ώστε να συμβάλει στην δημιουργία ενός διεθνιστικού νικηφόρου εργατικού κινήματος στην χώρα μας; Μπορεί να διαχωρισθεί ο λαϊκός αγώνας για την διαγραφή του χρέους από την πάλη ενάντια στην ΕΕ; Μπορεί να διαχωρισθεί η παλη για την διαγραφή του χρέους από την πάλη για την απόσπαση της Τράπεζας Ελλάδας από την Κεντρική Ευρωπαϊκή τράπεζα ,την πάλη για δημόσιες τράπεζες υπό εργατικό έλεγχο και διοίκηση; Μπορεί να διαχωρισθεί η πάλη για το γενικευμένο σπάσιμο της θηλιάς των χρεών των λαϊκών οικογενειών, την επιβολή μιας νέας λαϊκής σεισάχθειας από την πάλη ενάντια στους ξένους και ντόπιους δανειστές; Μπορεί να διαχωρισθεί η πάλη για την προστασία της λαϊκής εργατικής κατοικίας από την πάλη ενάντια στο σαρκοβόρο τραπεζικό κεφάλαιο; Μπορεί να διαχωρισθεί η πάλη ενάντια στην αντιδραστική μεταμόρφωση της εκπαίδευσης από την σύγκρουση με τις Ευρωενωσιακές πολιτικές της κατεργασίας των απασχολήσιμων; Από τον άπειρο κατάλογο των ερωτημάτων που πιθανά να ξεπερνούν τις σελίδες των μνημονίων ,υπάρχουν μερικά που ξεχωρίζουν δεν βγάζουν απλά μάτι αλλά καθορίζουν την ζωή της πλειοψηφίας. Εκεί πρέπει επιτέλους να στραφούμε και να ξεδιπλώσουμε την δράση μας γιατί αν το σκεφτούμε καλά πολύ λίγα έχουμε κάνει σε σύγκριση με αυτά που έχουμε πεί ,και πολύ λιγότερο έχουμε βασανιστεί για το ποιος και πως σε σχέση με αυτά που έχουμε κάνει. Ας διδαχτούμε επιτέλους όχι μόνο από τους δικούς μας σχεδιασμούς αλλά και από την γνήσια λαϊκή και νεολαιίστικη δράση που έχει αναδείξει εξαιρετικά επικίνδυνες μορφές αγώνα έστω και παραδειγματικά !

Το ζήτημα της ΕΕ από την δεκαετία του 70 αποτέλεσε κεντρικό ζήτημα της ταξικής σύγκρουσης στην ελληνική κοινωνία.

Ο μαρξιστής οικονομολόγος Κώστας Λαπαβιτσας στο πρόσφατο συνέδριο για το χρέος στην Πάντειο διατύπωσε ότι κάθε πολιτικό πρόγραμμα που θα επιχειρήσει να μετασχηματίσει βαθιά ριζοσπαστικά την ελληνική οικονομία και κοινωνία δηλαδή να μεταβάλλει τις κοινωνικές ισορροπίες προς όφελος των εργατικών λαϊκών στρωμάτων είναι απαραίτητο να περάσει μέσα από το «τρίγωνο των Βερμούδων» που ορίζεται από το δημόσιο χρέος, το ελληνικό τραπεζικό σύστημα και την ευρωπαϊκή οικονομική νομισματική ένωση. Απλά δεν μπορεί να σταθεί οποιαδήποτε λαϊκή αντικαπιταλιστική στρατηγική χωρίς να σπάσει αυτή την τριπλή θηλιά που σφίγγει όλο και περισσότερο τα εργατικά και λαϊκά στρώματα. Μάλιστα επιχείρησε να θεμελιώσει τον κοινωνικό ριζοσπαστικό χαρακτήρα ενός τέτοιου αντικαπιταλιστικού προγράμματος που θα εμπεριέχει την μετωπική σύγκρουση με τις τρεις κορυφές του «τρίγωνου των Βερμούδων» κυρίως στις κοινωνικές δυνάμεις που έχουν αντικειμενικά έχουν στρατηγικό συμφέρον από τη επιτυχή έκβαση αυτής της πρωτοφανούς ταξικής αναμέτρησης.

Το βασικό του επιχείρημα είναι ότι κάθε ένας από τους «πόλους του κάκου « δεν αποτελεί ένα είδος εξωτερικής εθνικής πίεσης μόνο αλλά ότι προσλαμβάνει μορφή άμεσης και καθοριστικής συμπίεσης στην καθημερινή ζωή, στην εξέλιξη και το μέλλον της ζωής των λαϊκών στρωμάτων. Ότι αποτελούν δηλαδή μορφές έμμεσης αλλά αποφασιστικής οικονομικής και πολιτικής ανακατανομής πόρων και εξουσίας που πλέον αγγίζουν κάθε πλευρά της ζωής. Κατά την γνώμη του αυτά προκύπτουν κυρίως από την ένταση της χρηματιστικοποιησης των σύγχρονων αστικών κοινωνιών, χρηματιστικοποιηση βεβαία με την ευρύτερη έννοια που αναπτύσσει στο τελευταίο έργο του.

Ανεξάρτητα από την συμφωνία η όχι στην παρουσίαση της χρηματιστικοποίησης ως του βασικού χαρακτηριστικού του σύγχρονου καπιταλισμού μετά την δεκαετία του 80, η θέση του ότι μόνο εάν οι κοινωνικές δυνάμεις που έχουν συμφέρον στρατηγικό επιλέξουν μέσα από μια σύνθετη κοινωνική διαδικασία συζήτησης και αγώνων να συγκρουστούν με τις στρατηγικές του κεφαλαίου τότε μόνο μπορεί να πετάξει ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάνω από τα ακραία επικίνδυνα εδάφη του «τριγώνου των Βερμούδων» και επομένως να ανοίξει ένας άλλος δρόμος για την ελληνική κοινωνία είναι απόλυτα σωστή και μάλιστα όχι γενικά, αλλά ειδικά σήμερα.

Αυτή η θέση που επιβεβαιώνεται περίτρανα και είναι κεντρική θέση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (δεν είναι για παζάρεμα) πρέπει να γίνει αντικείμενο της μεγαλύτερης και πιο έντονης συζήτησης και δράσης στο μαχόμενο εργατικό κίνημα.

Να θέσει στο κέντρο της όχι μια άγονη αντιπαράθεση (για την συζήτηση στην

ΑΝΤΑΡΣΥΑ) ανάμεσα στους υποστηριχτές της ρήξης με την ΕΕ και της αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης από την ΕΕ. Αυτή η αντιπαράθεση κρίθηκε πολιτικά και θεωρητικά για όσους επιμένουν στην κοινωνική ανατροπή στις δεκαετίες του 80 και του 90.Οι υποστηριχτές της μάχης ενάντια στις συνέπειες της ενσωμάτωσης στην ΕΕ χωρίς επιμονή στην πάλη για αντικαπιταλιστική διεθνιστική αποδέσμευση, κατέληξαν στην αποδοχή της ΕΕ σαν την μοναδική επιλογή της Ελλάδας στην εποχή μας με ελάχιστες εξαιρέσεις. Οι αμφιβολίες που διατυπώνουν τα τελευταία χρόνια σχετικά με το χαρακτήρα της ΕΕ ούτε τους απαλλάσσει από τις τεράστιες πολιτικές τους ευθύνες αλλά κυρίως αποτελούν εμπόδιο στην δημιουργική ανάπτυξη μιας αποτελεσματικής γραμμής (στο βαθμό που επικαθορίζει την συζήτηση στο εσωτερικό της επαναστατικής αριστεράς) που θα δένει τις νέες μορφές της καθημερινής αντιΕΕ πάλης με τον πολιτικό στόχο της αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης.

Στις γραμμές μας τονίζω και όχι στις συμμαχίες μας δεν έχουμε ανάγκη να αναπαράγουμε την συζήτηση των περασμένων δεκαετιών αλλά να επικεντρωθούμε στην αναζήτηση των σημερινών σύγχρονων δρόμων της αντιιμπεριαλιστικής αντικαπιταλιστικής αντιΕΕ πάλης όπως αυτές προκύπτουν από την ταξική σύγκρουση και επηρεάζουν κάθε στοιχείο της κοινωνικής και οικονομικής ζωής γιατί γνωρίζουμε πολύ καλά ότι μόνο η ριζοσπαστική κίνηση των λαϊκών μαζών μπορεί να αλλάξει τον ταξικό συσχετισμό δύναμης σε βάρος του κεφαλαίου. Και εκεί πάσχουμε γιατί όσο δεν αναπροσαρμόζουμε την πολιτική μας ταχτική, για να επικεντρώσουμε στα φλέγοντα ζητήματα της ζωής του λάου, πλατιές λαϊκές μάζες θα αναζητούν και πολλές φόρες θα εγκλωβίζονται σε ανώδυνες για το σύστημα πρωτοβουλίες και δράσεις(π.χ. μορφές λαϊκής αντίδρασης εναντία στην γκιλοτίνα των «ατομικών χρεών» σε τράπεζες και δημόσιο). Αυτή η στάση δεν είναι έκφραση «επιβιωτισμου» δηλαδή ο καθένας κάνει οτι μπορεί για να σωθεί αλλά πραγματική εναγώνια λαϊκή δραστηριοποίηση και αντίσταση μέσα από εναλλακτικούς κρυφοκαθεστωτικους μηχανισμούς, που γίνεται αναγκαστική ελλειψει άλλων μορφών ανεξάρτητης εργατικής και λαϊκής δράσης που θα ήταν ικανές να βάζουν φραγμούς στην αστική επίθεση και να πετυχαινουν νίκες.

Η ανάπτυξη των σχέσεων με τις ευρύτερες λαϊκές μάζες ,τις σκέψεις τους ,τους προβληματισμούς τους ,τα ρίσκα τους ,τις μάχες τους, τις αγωνίες τους ,τις ταλαντεύσεις τους είναι το διαβατήριο για την πραγματική αναβάθμιση του πολιτικού ρόλου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Καταλαβαίνω ότι αυτό εισιτήριο είναι πιο ακριβό από την φτήνια της ενδοαριστερής συζήτησης και τα άσκοπα ξημερώματα με ομογάλακτους αλλά πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η πρόσφατη τετραετία των αγώνων πρόσφερε αρκετούς πρόθυμους

ψηφοφόρους κυρίως στον ΣΥΡΙΖΑ αλλά δεν ανέδειξε η καλύτερα η αριστερά σε όλες τις εκδοχές δεν προσέλκυσε τις πραγματικές φυσικές πρωτοπορίες που γεννήθηκαν στην δουλειά και στην γειτονιά. Αυτές ξέρετε δεν κολακεύονται από τα μεγάλα λόγια και τα αριστερά σχέδια διακυβέρνησης αλλά κρίνουν με ποιον θα πάνε και ποιον θα αφήσουν ,όταν αποφασίσουν να σκάσουν μύτη, με το κριτήριο της ανατρεπτικής πράξης που δεν λογαριάζει συσχετισμούς και αντιπάλους.

Η συνάντηση μας μαζί τους που μπορεί βάσιμα να γιγαντώσει το κοινωνικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής είναι μπροστά μας αρκεί να μην ξαναπέσουμε στην παγίδα της εύκολης λύσης ότι δηλαδή οι πολιτικές συμμαχίες και μόνο είναι πρώτη και η τελευταία έννοια μας και επαναληφθεί ο ξεπεσμός μας σε ταχυδρομικά περιστέρια συμμαχικών πολιτικών προγραμμάτων επειδή έτσι μας σφυράει δήθεν ο πιο κοντινός μας ,όταν δίπλα μας ουρλιάζουν οι βόμβες του κοινωνικού πολέμου και οι κρατήρες της φτώχειας, της ανεργίας και της εξαθλίωσης απειλούν να μας καταβροχθίσουν όλους.

Ποια είναι λοιπόν τα αποφασιστικά πεδία της ταξικής σύγκρουσης του μαχόμενου εργατικού -λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος με την νέα πραγματικότητα που διαμορφώνει η πολιτική της ΕΕ ,της κυβέρνησης ,του ΔΝΤ και για να μη ξεχνάμε της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας; Έχει ανταποκριθεί το μαχόμενο εργατικό κίνημα σε αυτές τις απαιτήσεις των καιρών; Και αν όχι, γιατί; Είναι έξω από την σφαίρα της δράσης του η αδυνατεί για συγκεκριμένους λόγους να ανταποκριθεί, λόγοι που συνδέονται στενά με τα βασικά χαρακτηριστικά της συγκρότησής του στην μεταπολιτευτική Ελλάδα και κυρίως μετά το 81;Ποιος μπορεί να είναι ο αποφασιστικός ρόλος που μπορεί να παίξει η αντικαπιταλιστική Αριστερά και ειδικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο ξύπνημα ,την οργάνωση και την έμπνευση στην άμεση κοινωνική πάλη; Τι πρόγραμμα και ποιες νέες μορφές οργάνωσης μπορούν να ξεκολλήσουν από την λάσπη της απογοήτευσης τις λανθάνουσες ριζοσπαστικές κοινωνικές δυνάμεις;

Καλαμπόκας Χρήστος Τ.Ε. ΑΝΤΑΡΣΥΑ Βορείων 21/11/2014